

A BÁL: IDEGEN NYELVŰ ÁLOM

Hódolat Ady Endrének

nehéz füst, bohócálcok és asszonyok férfi-
álarccal félarcukon, kicsípett férfiak,
merevek, mint valami parádén, a zene nyiszorog,
a lárma majd szétveri a házat, sápadtan belépek,
arcom élettelen, vidám vagyok, és a legkevésbé
sem mesterkéltnél zavarban lépkedek az est hullámain,
a párok szétrebbenek, rémület látszik az álarcon,
nincsenek megszokva a bolondozással,
én csak megyek előre közöttük, papírszirmokat
szórok szét, és a páromat keresem, akivel táncolhatnék;
dobrij vecser, dobrij vecser, mosolyogva köszönök mindenkinek,
de senki nem viszonzozza, mindenki úgy tesz, mintha
nem venne észre,

keresztülnéznék rajtam, elhúzódnak
Dosztojevszkij, Raszputyin, Jeszenyin, Chagall, Ahmatova
nyelvétől,

dobrij vecser, ismétlem őszinte tisztelettel,
minden lépésem egy meghajlás, de akik itt vannak,
mindannyian
vagy süketek és vakok, vagy úgy érzik, provokálni akarom őket,
kismillió találós kérdést és szójátékot tudok, amely
felvidítja a mulatni vágyó sokaságot,

ám hirtelen belém csap a felismerés,
hogyan a nyelvet és az évszázadot egyaránt félreismertem;

úgy elhagyta őket a mosoly, mintha maga Rettenetes Iván
fojtogatná őket belülről, gondolom gúnyosan,
az ádámcsutkájuk úgy jár fel-le, mint egy ágyúgolyó
egy ágyúcsőben, melyben nincs puskapor,

Istenem, hogy megijesztettem őket az idegen nyelvű álmommal,
dászvidánijá, dászvidánijá, kiáltom még gyorsan,
aztán eltűnök egy ajtón, mely közvetlenül
a napsütéses reggelbe visz a szürke, mindennapi, éppilyen
valós életben.

DEMÉNY PÉTER fordítása